

РЕШЕНИЕ

№ 3603

гр. София, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 103 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЧАВДАР АЛ. КОСТОВ

като разгледа докладваното от ЧАВДАР АЛ. КОСТОВ Административно наказателно дело № 20211110208711 по описа за 2021 година

при участието на секретаря Даринка Цанева, като разгледа докладваното от съдията н. а. х. дело № 8711 по описа за 2021 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58d – чл. 63 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на ** представлявано от ****, депозирана чрез адв. ** срещу Наказателно постановление (НП) № Р-10-421 от 28.05.2021 г., издадено от ** Заместник-председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на *** на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекс за застраховането (КЗ) във вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева, за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В жалбата от *** се сочи, че наказателното постановление е незаконосъобразно поради неправилно и превратно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. В тази насока и на първо място в жалбата се оспорва вмененото на *** нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ да е извършено в условията на „повторност“, като се твърди, че КЗ е влязъл в сила на 01.01.2016 г. и относимо за повторността на нарушението по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ би било единствено нарушение на разпоредбата на чл. 496 от КЗ от 01.01.2016 г., извършено в срок от една година от влизане в сила на НП. Поради това и в жалбата се поддържа, че в случая безспорно не е налице „повторност“ при извършване на нарушението и налагане на санкция по реда на чл. 644, ал. 2 от КЗ за

нарушение по чл. 496 от КЗ поради наличие на предходно нарушение по чл. 271 от КЗ (отм.) представлява правоприлагане вследствие на тълкуване и аналогия на закона, т. е. налагане на санкция по аналогия, което предвид ЗНА е недопустимо в административнонаказателното производство. С оглед евентуалност на изложеното в жалбата се сочи още, че неправилно с оспореното НП на *** е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на „повторност“ по реда на чл. 644, ал. 1 от КЗ, като се поддържа, че чл. 644 от КЗ визира два състава на административно нарушение – общ по чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ и квалифициран по чл. 644, ал. 2 от КЗ, и с оглед на това налагане на санкция на дружеството по чл. 644, ал. 2 от КЗ представлява ангажиране на отговорността му по по-тежкия квалифициран състав на административно нарушение, а съгласно нормативната уредба и съдебната практика, за да бъде приложен квалифициран състав на нарушение е необходимо в акта, с който същото се предявява, да са описани фактите, довели до приложение на този по-тежък състав. Акцентиращ се още, че доколкото в конкретния случай се касае за административно нарушение, актът с който същото се предявява и който обвинява субекта за конкретно нарушение е актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и същият следва да съдържа пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Соци се, че тъй като се касае за квалифициран състав на нарушение, в акта следва да бъдат описани и обстоятелствата, с оглед на които отговорността на нарушителя се ангажира по по-тежкия състав, а процесният АУАН съдържа констатации само за факти по отношение на нарушение на чл. 496 от КЗ, като липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид, а с процесното НП се навеждат фактически твърдения за „повторност“ и на дружеството е наложена санкция за нарушение по реда на квалифицирания състав на чл. 644, ал. 2 от КЗ. Поради това и в жалбата се твърди, че не са спазени разпоредбите на чл. 42, т. 4 и т. 5 и на чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление. Предвид изложеното в жалбата от *** се навеждат аргументи, че НП не съответства на фактическата обстановка, описана в процесния АУАН, и на дружеството е наложено наказание за нарушение, което не е било предявено по установения в ЗАНН ред, с което грубо е нарушено правото му на защита. В тази връзка се твърди, че НП е издадено и в нарушение на принципа „*reformatio in peius*“, тъй като с него на дружеството е наложена санкция за по-тежко деяние от първоначално установеното и му е наложена санкция за квалифициран състав на нарушение, което не е било предявено с АУАН. Соци се още, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението и не са спазени давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН. Излагат се и съображения за маловажност на случая. Предвид изложеното, в жалбата се отправя искане до съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното НП, алтернативно да преквалифицира наложената санкция от такава по чл. 644, ал. 2 от КЗ на такава по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и да наложи минимална санкция на

дружеството – жалбоподател.

В съдебно заседание, в което е даден ход на делото по същество, дружеството – жалбоподател ***, редовно призовано, не изпраща представител.

Процесуалният представител на въззиваемата страна КФН, в лицето на старши юрисконсулт ** редовно упълномощена, оспорва жалбата, счита нарушението за безспорно доказано и pledира съдът да постанови решение, с което да потвърди изцяло наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В представени писмени бележки от ст. юрк. ** упълномощен представител на КФН, отново се иска съдът да потвърди обжалваното НП като правилно и законосъобразно и се навеждат пространни доводи относно правилността и законосъобразността на същото, като се твърди, че са неоснователни доводите в жалбата на *** за нарушение на материалния и процесуалния закон при издаване на АУАН и НП.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съображенията на страните, приема за установено следното:

Дружеството – жалбоподател *** е с основен предмет на дейност – сключване на всички видове застраховки, като една от сключените застраховки била застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена от „*****“ за автомобил марка и модел „*****“ съгласно полица № BG/02/120001286275, валидна от 25.05.2020 г. до 24.05.2021 г.

На 24.01.2021 г. настъпило застрахователно събитие, а именно увреждане на автомобил марка и модел „***“, вследствие на отнемане на предимство и реализиране на пътнотранспортно произшествие (ПТП) по вина на водача на автомобил марка и модел „***“. За настъпилото ПТП бил съставен протокол за ПТП № 1785431 от 24.01.2021 г.

На 25.01.2021 г. пред *** била предявена претенция № ***** за изплащане на застрахователно обезщетение на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективизирана в полица № BG/02/120001286275, с която била застрахована отговорността на виновния за настъпилото ПТП водач на автомобил марка и модел **

На датата на завеждане на претенцията – 25.01.2021 г. пред *** били представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, както и била посочена банкова сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение. На същата дата бил извършен и оглед на увредения автомобил марка и модел „***“, въз основа на който за констатираните увреждания бил изготвен опис на щета № 1 от 25.01.2021 г. На тази дата служител на *** изготвил и калкулация на щетата, а на 28.01.2021 г. и доклад по щетата, съгласно които бил определен размер на обезщетение от 590,38 лева, което да се изплати на Константин Радославов Ношков.

На 04.04.2021 г. в Комисията за финансов надзор постъпила жалба с вх. № 91-02-430/04.04.2021 г. от **, в която било наведено оплакване срещу забавено произнасяне по предявената пред *** претенция № *****/25.01.2021 г. на основание на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Във връзка с извършване на проверка по случая, с писмо на КФН, изх. № 91-02-430 от 07.04.2021 г., от ЗД „*“ било изискано писмено становище по случая, ведно със заверено копие от цялата документация по претенцията. Отговорът на застрахователя, заедно с изисканите от същия доказателства, постъпил в КФН с писмо, вх. № 91-02-430 от 15.04.2021 г.

В хода на проверката, след анализ на цялата документация по случая, освен посочените по-горе обстоятелства свид. Д. Н. – младши експерт в отдел „Правоприлагане“ на КФН установила и че след 25.01.2021 г. от ползвателя на застрахователни услуги не били изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията съгласно чл. 106, ал. 3 от КЗ. От свид. Н. било пирето, че съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ за дружеството – жалбоподател ЗД „*“ е възникнало задължение в срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, а именно най-късно до 15.02.2021 г. включително, да се произнесе по претенция № *****, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. От проверяващия било констатирано, че ЗД „*“ е изплатило застрахователното обезщетение в размер на 590,38 лева по сметката на ** едва на 13.04.2021 г., т. е. застрахователят се е произнесъл по претенция № ***** извън законоустановения срок.

С оглед на тези обстоятелства свид. Д. Н., заемаща длъжността „младши експерт“ в отдел „Правоприлагане“, дирекция „Застрахователен надзор“, управление „Застрахователен надзор“ на КФН, съставила против ЗД „*“ АУАН № Р-06-324 от 21.04.2021 г. за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, извършено на 16.02.2021 г. в гр. София. Актът бил съставен в присъствието на двама свидетели на неговото съставяне и на упълномощен представител на дружеството. АУАН бил връчен на последния и подписан от него без възражения.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното Наказателно постановление № Р-10-421 от 28.05.2021 г. от ** Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД „*“ на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. ал. 1, т. 2 от КЗ във вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева, за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Атакуваното НП било връчено на жалбоподателя на 03.06.2021 г., а на 07.06.2021 г. пред наказващия орган била подадена и жалбата срещу него.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетеля Д. Н., известие за доставяне, жалба до КФН,

опис и калкулация на щета, застрахователна полица № BG/02/120001286275, протокол за ПТП, както и останалите съдържащи се по административнонаказателната преписка писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

Съдът кредитира показанията на свидетеля Д. Н. (актосъставител), които макар лаконични, са обективни и логични, като се подкрепят и допълват от писмените доказателства по делото. От показанията на този свидетел се установяват обстоятелствата около съставянето на АУАН.

Съдът кредитира в цялост и приобщените към доказателствените материали писмени доказателства, тъй като същите са относими към предмета на доказване, непротиворечиви са в своята цялост и изясняват фактическата обстановка по начина, възприет от съда.

Приобщените по делото доказателствени източници, тълкувани поотделно и в своята взаимовръзка, в пълнота сочат на възприетата от съда фактическа обстановка. Предвид горното и по аргумент от противното от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 от НПК по-детайлен анализ на доказателствените материали съдът не дължи да излага.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е **допустима**, като подадена от лице с активна процесуална легитимация, в законоустановения срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, тя е **неоснователна**.

В производството по чл. 58д и следващите от ЗАНН районният съд е винаги инстанция по същество и следва да провери законността на обжалваното наказателно постановление, т. е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

Съдът намира, че при осъществяване на дейността си ЗД „* във връзка със застрахователна претенция № ***** за изплащане на застрахователно обезщетение на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективизирана в полица № BG/02/120001286275, по повод на настъпило застрахователно събитие – увреждане на лек автомобил марка и модел „*** от водач на лек автомобил марка и модел „*****, чиято гражданска отговорност била застрахована в ЗД „*, съгласно полица № BG/02/120001286275, дружеството – жалбоподател в срок от 15 работни дни, считано от 25.01.2021 г., когато били представени всички доказателства от значение за установяване на основанията и размера на претенцията, а именно до 15.02.2021 г. включително е следвало да се произнесе по претенция № *****, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже

плащането. ЗД „*“ е сторило това едва на 13.04.2021 г., когато е изплатило застрахователно обезщетение в размер на 590,38 лева по банковата сметка на **.

С това ЗД „*“ на 16.02.2021 г. в гр. София е нарушило нормата на чл. 108, ал. 1 от КЗ, съгласно която в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, застрахователят трябва да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. Ето защо, съдът намира, че правилно е ангажирана отговорността на дружеството – жалбоподател, която е обективна и безвиновна.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите в жалбата от упълномощения представител на дружеството – жалбоподател ЗД „*“ за непълнота на АУАН, тъй като в същия нарушение не е описано като „повторно“, доколкото изискванията за съдържането на АУАН, визирани в чл. 42 от ЗАНН, не съдържат такова изискване, а преценката за тежестта на нарушението и другите отегчаващи обстоятелства са от компетентността на административнонаказващия орган. Поради това и не може да се приеме, че е нарушено правото на защита на санкционираното юридическо лице и имуществената санкция на същото е наложена в нарушение на принципа „не към по – тежко“.

Касателно доводите в жалбата на упълномощения представител на ЗД „*“, следва да се отбележи също така, че нормите на чл. 107 от КЗ (отм.) и тази на чл. 108, ал. 1 от новия Кодекс за застраховането са с идентично съдържание, поради което и правилно е ангажирана отговорността на ЗД „*“ за нарушение извършено „повторно“, като не намира за основателни и твърденията за неправилна правна квалификация на соченото за извършено от ЗД „*“ нарушение. В този смисъл следва да се посочи, че разпоредбите на чл. 496 и следващи от КЗ в конкретния случай са неприложими, тъй като същите са специални по отношение на общата норма на чл. 108 от КЗ и визират пределния тримесечен срок за произнасяне по застрахователна претенция от момента на предявяването □, но доколкото след 25.01.2021 г. в случая от страна на ЗД „*“ не са изисквани други доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията, намира приложение нормата на чл. 108 от КЗ, още повече, че и застрахователното обезщетение е изплатено с не малко закъснение.

Не на последно място, съдът не споделя и твърденията за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, както и че са налице предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН, а именно за квалифициране на нарушението като „маловажен случай“, доколкото от една страна, тъй като е ангажирана отговорността на юридическо лице, не може да се говори за вина, предвид, че неговата отговорност е обективна и безвиновна, а от друга, с оглед

спецификата на нарушените разпоредби и неблагоприятните последици за заявителя на щетата, предвид забавеното плащане от страна на ЗД „*, е необосновано приложението на горепосочената разпоредба.

Съгласно нормата на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ, на юридическо лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 – 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ се налага имуществена санкция в размер от 1 000 до 20 000 лева.

От друга страна обаче е видно от изложеното в обжалваното наказателно постановление, че с НП № Р-10-12/02.01.2020 г., влязло в сила на 12.12.2020 г. на ЗД „* е наложена „имуществена санкция“ за същия вид нарушение, поради което и предвид факта, че настоящото нарушение е извършено от страна на дружеството на 16.02.2021 г., то същото се явява повторно съгласно § 1, т. 51 от ДР на КЗ, съгласно която „повторно нарушение“ е нарушението извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същото по вид нарушение. Поради това и в случая правилно на ЗД „* е наложена имуществена санкция по чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, съгласно която разпоредба при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 2 на юридическо лице е от 2 000 до 40 000 лева. В конкретния случай на ЗД „* е наложена имуществена санкция в минималния предвиден от закона размер, а именно от 2 000 (две хиляди) лева, с оглед на което се явява безпредметно обсъждането на основания за нейното намаляване.

Не на последно място е необходимо да се посочи, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи (съгласно чл. 647, ал. 1 и ал. 2 от КЗ и Заповед № 3-2/08.01.2021 г. на заместник-председателя на КФН), в предвидените в ЗАНН давностни срокове. АУАН и НП са подписани от съответните длъжностни лица и свидетели, като са връчени на представител на дружеството – жалбоподател за запознаване със съдържанието им. В процедурата по ангажиране на отговорността на ЗД „* не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, включително и на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, обуславящи отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Поради изложеното, съдът намира, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а атакуваното наказателно постановление е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло.

По въпроса за разноските по делото и с оглед неговия изход, съдът намира, че претенцията на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна, като същото съдът определя в размер на 80 лева на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал.

1 от ЗАНН, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, която сума *** следва да бъде осъдено да заплати на КФН.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-421 от 28.05.2021 г., издадено от ** Заместник-председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на *** на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. ал. 1, т. 2 от КЗ във вр. § 1, т. 51 от ДР на Кодекс за застраховането /КЗ/ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева, за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

ОСЪЖДА дружеството жалбоподател ***, ЕИК: *, със седалище и адрес на управление ** представлявано заедно от ***** **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Комисията за финансов надзор сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд - София град на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____